

underkastes en alvorlig Prøvelse, der ingenlunde vil være spildt, om den end ikke vil føre os til en Lov, som kan ventes at udkomme i denne Session. Jeg mener, at de to Erfaringer, der foreligge, ingenlunde kunne lede til det Resultat, som en æret Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kampmann), deraf har udledet, at man nu indtil videre reent skulde begive sig at faae en virkelig Communallov; jeg mener tværtimod, at dette Drama har udviklet sig ret correct. I forrige Session havde vi Duverturen, og det med Trommer, Piber, Pauker og Trompeter. Nu ere vi i den første Act, der i ethvert vel anlagt Drama altid begynder med meget beskedne orienterende Scener. Jeg haaber, at det vil være forbeholdt den nærværende Indenrigsminister at føre til den endelige, til en fyldestgjørende Oplosning.

David: Da Enhver, som har omtalt dette Lovforslag, har begyndt med en Taktsigelse til den ærede Forslagsstiller, saa tør jeg vel heller ikke undlade at gjøre det; men jeg troer, at man i al Oprigtighed kan bringe ham sin Tak for den stadige Flib, han har anvendt paa dette Arbejde og paa den faste Villie, som han derved har forkyndt at have havt som Indenrigsminister, til at fremkomme med et Lovforslag om Communernes Ordning, uden at man derfor, i Erkendelsen af hans Fortjenstlighed i saa Henseende, behøver at tilraade Thinget at lade denne Sag gaae til videre Behandling end det Stadium, hvorpaa den nu staaer; og derved jeg ikke har misforstaaet den sidste ærede Taler, som havde Ordet før mig, saa forekommer det mig, at hans Foredrag indeholder det bedste Beviis for, hvor vanskeligt det vilde være for et Udvalg virkelig at bygge en Lov paa dette Grundlag, saaledes som det foreligger, og jeg kan dog ikke antage Andet, end at dette skulde tilsigtes ved at lade Sagen gaae videre, thi, saavist som denne Forsamling er lovgivende, og ikke raadgivende, saavist maa ogsaa et Udvalgs Arbejde i en lovgivende Forsamling være anderledes end det, som kan tilsigtes i en raadgivende. I denne sidste kunde jeg finde det i sin Orden, at man, ved at nedsætte et Udvalg, kun gif ud paa at give enkelte Med-

lemmer Leilighed til at udtale deres Anskuelse af Sagen, og at man overlod det til den senere Lovgivningsmagt at drage sig disse Udtalelser og en Comiteebetænkning til Rytte; men hvad det vil sige: i en lovgivende Forsamling at arbejde hen paa at faae en Comiteebetænkning istand, af hvilken der dog altid kun vilde fremlyse de deri indfattede Indviders Anskuelser, uden at det skulde komme til en formelig Afstemning om disse, det forstaaer jeg ikke. Eller hvis det kom til en formelig Afstemning over Comiteens Arbejde, hvorledes Regjeringen da ikke skulde betragte det, som Thinget havde vedtaget, som Noget, man vilde skulde være Lov, men kun som Noget, Regjeringen kunde behandle som enkelte Vink for en senere Lovgivning, det formaaer jeg sandelig ikke at indsee, og det kan jeg heller ikke troe kan være constitutionelt. Efter at have udtalt, at jeg ikke troer, at det kan føre til Noget at undergive dette Lovforslag en videre Prøvelse, fordi Alle, som have yttret sig derved, have været enige om, at det ingenlunde er bygget paa de Principer, som man vilde have lagt til Grund for en Communallov, vilde jeg ikke behøve at tilføie Mere, hvis ikke endeel af hvad jeg har mod dette Lovforslag endnu ikke var kommen paa Dmtale, eller idetmindste ikke var kommen saaledes paa Dmtale, som jeg opfatter Sagen.

Der er blevet talt Meget om Communernes Anliggender, og det er naturligt, thi Grundlovens § 96 hjemler netop Communerne Ret til, under Statens Tilsyn, selvstændigen at bestyre deres Anliggender. Det første Spørgsmaal er derfor: hvad skal betragtes som Communernes Anliggender. — I denne Henseende forekommer det mig, at den ærede Forslagsstiller næsten er gaaet ud fra den Anskuelse, at kun, hvad der for nærværende Tid er blevet betragtet som Communernes Anliggender, ogsaa bestandigen skal forblive det, og skal forblive det i samme Grad, som det nu er. Forslagsstilleren har derfor i en Mængde Paragrapher ligefrem henviist til den nærværende Tingenes Orden, og kun vindiceret Communerne selvstændig Ret til at bestyre deres Anliggender, forsaavidt disse Anliggender ikke for nærværende Tid ere overdragne til fideordnede